

Scénář - Jana (Hana) Štěpková

Paní Hana Štěpková se narodila 25. dubna 1940 v nevelké malebné obci na české straně řeky Sprévy. Původně nazývána Sonnenfrische Fugau, v současnosti zaniklá obec Fukov. Narodila se do rodiny Michalíčků, kteří byli známí v oboru kamenoprůmyslu. Paní Štěpková svým příchodem na svět porušila rodinnou tradici prvorozeného syna, ale i jako dívka dostala tvrdou výchovu od svého dědečka.

Já jsem opravdu byla vychovávána jako kluk, dneska jsem za to vděčná, protože nikdy jsem nebyla rozmazlovaná holka, to ani náhodou.

Dědeček měl pro ni významnou roli v životě, když například po válce dostala od ruského vojáka velkou panenku, ale dědeček věděl, že panenka někomu patřila tak jí musela vrátit.

Já jí dědo neukradla, já jí dostala od toho vojáka, já jí přece nepůjdu nikomu vrátit. On říkal: Ale půjdeš!

Těsně po válce nastoupila do školy, situace v té době nebyla lehká, ale i přesto si všichni navzájem pomáhali.

No tak se prostě řeklo, mami ještě jeden chleba, prostě ten můj druhý chleba dostane jiná holčička, nebo chlapeček, prostě tak to bylo. Ale je pravda, co jediný dneska už se asi nezažívá v těch školách, my jsme si strašně pomáhali. Ono bylo úplně jedno, jestli já přijdu do školy v kožichu a vedle mě holka v roztrhaných tepláčkách a která nemá pomalu co jíst a jiná má.

Části její rodiny a známých se bohužel týkal poválečný odsun německých obyvatel.

Když jsem šla babičku vyprovodit k tomu poslednímu vlaku, to byl vlak samozřejmě pro zvířata, tak maminka nesla nějaký buchtý a já babičce růži. Když jsme tam přišli, tak tam stála paní, měla asi 140 kg a měla takovýhle vysoký holiny, kožený a úplně jak bláznivá to všechno rozšlapala. Tohle jsem zažila v šesti letech. Takže taky t'afka.

Po vysídlení obce Fukov se Michalíčkoví přesídlili do Šluknova a zde pokračovali ve svém podnikání. Po roce 48 byl jejich kamenoprůmyslový závod znárodněn a tatínek se stal jeho správcem. Další rána přišla v roce 1954, když se Hana hlásila na pedagogickou školu do Liberce.

Socialistický stát nemá zájem o studia dětí z kapitalistických rodin, tečka!

Proto ve svých 14 letech musela nastoupit do práce. Už po čtyřech letech ve mzdové účtárně jí byla nabídnuta pozice vedoucí. Ač jí to nebylo v jejím věku úplně příjemné, pozici nakonec přijala. V roce 1961 byla přijata na ekonomickou školu, a to i díky tomu, že už jako vdaná nevedla do žádosti informace o svých rodičích, ale o manželovi a jeho dělnickém původu. Během studií se jí narodily dvě děti.

V roce 1968 pracovala v národním podniku potravin jako kvalitářka.

To začlo vlastně v noci, hrozný rachot, teď vlastně děcka byly malé. Všichni do práce! Náš šéf přišel, takhle se postavil mezi dveře a řekl: Tak vám jdu sdělit, že jakékoliv zboží z našeho skladu vydáte jen přes vaše mrtvoly! Zabouchnul dveře a šel na místní národní výbor se uklidit a my jsme sloužili 24 hodin.

Díky vzpomínkám na dětství a dědečka, který bohužel krátce po likvidaci jejich rodného Fukova zemřel, se s manželem v sedmdesátých letech jeli přes Německo podívat, jak obec vypadá. V Oppachu si jich všimla stará paní, která si na rodinu Michalíčkových pamatovala a moc ráda na ně vzpomínala.

A ona říkala, vidíte to, my Němci jsme prohráli válku, ale my jsme si nezbourali ani tu psí boudu a vy jste si zbourali tak nádhernou vesnici.

Po revoluci byl o jejich znárodněný podnik velký zájem. Sice to bylo velmi náročné, ale nakonec se podařilo rodině kamenozávody odkoupit. Majitelem je v současnosti synovec paní Štěpkové.

Paní Štěpková byla celý život velice aktivní, po revoluci se vrhla do podnikání, mezi její živnosti patřil i provoz bufetu na lesnické škole ve Šluknově. Se studenty i pedagogy měla velice dobré vztahy a dlouho na ní vzpomínali.

I v seniorském věku je veřejně stále aktivní, mnoho let pořádá různé aktivity pro seniory, včetně zájezdů, pořádá třídní srazy svých spolužáků, přispívá do novin.

Celý její příběh provází pozitivní přístup k životu a pomoc druhým. A co by paní Štěpková vzkázala dalším generacím?

Když vše tě zklame i to čemu si víru dala a místo růží i trní dá ti svět i kdyby ti srdce u toho krvácelo, uč se, uč se odpouštět.